Rahanvälitys Suomeen

LÄHETTÄKÄÄ RAHANNE TOVERIN VÄLITYKSELLÄ.

Kurssin yhä muutellessa maksamme lähetyksistänne päivän korkeimman kurssin.

TÄRKEÄ HUOMAUTUS!

Nyt on uusia määräyksiä astunut voimaan sotatilanteen tähden, ja siksi jokaisen rahanlähettäjän täytyy allekirjottaa tämä alempana oleva englanninkielinen lausunto jossa vakuutetaan, että rahalähetys ei ole tarkotettu lähetetyksi vihollismaan tai sen liittolaisten tarkotuksia varten. Samalla on mainittava mitä varten rahaa lähetätte. "Talletustilille" tai "lahjana" eli joku sellainen tarkotus, mikä se sitten lieneekin, on mainittava.

Summa $..... Nimi, kelle on maksettava .....

The purpose of this remittance is: (Mitä varten raha lähetetään) .....

This transaction is made under representation by the undersigned that there is not involved in connection therewith any trading, directly or indirectly, with, to, from, for, or on account, behalf, or benefit of any enemy or ally of enemy of the United States, or any transaction violative of the "Trading with the Enemy Act" of the United States.

Lähettäjän nimi .....

Osote .....

.....

Sekamelskan mestarit

Ylläolevalla otsikolla kirjotetaan Turussa ilmestyvässä "Sosialistissa" seuraava valaiseva kuvaus suomalaisten lahtariporvarien hommista sikäläisen työväestön nälkäännäännyttämiseksi:—

Että porvarien politiikka tarkottaa omistavien luokkien etujen suojaamista ja tavoittelua, sekä ettei porvaristo mitenkään voi tästä politiikastaan luopua, on yksi mailman yksinkertaisimmista tosiasioista.

Mutta tälläkin politiikalla pitäisi olla jonkimmoinen järjellinen rajansa. Työväen elinehtojen ja oikeuksien supistamisessa ei ole mahdollista mennä miten pitkälle tahansa. Häikäilemättöminkään ahnehtija ja peljätvinkään tyranni ei voi lunnonlakeja kiertää tai niitä toisenlaisiksi muuttaa. Räjähtäähän höyrykattilakin lopulta, jos hövrynpainetta yhtämittaa lisätään päästämättä liikaa voimaa venttiilistä ulos.

Tämän maan porvaristo on menetellyt työväestön kanssa aivankuin mielipuoli hoitaisi vaarallista konetta tai niinkuin lapset raapisivat tulitikuilla tulta leikkiessään pahnakasalla. Se menettely ei ole ollut sitä tavallista oman edun palvomista, vaan se on ollut syyntakeettoman askaroimista, jossa ei ole nähtävissä järjesn rahtuakaan.

Olipa ihminen sosialisti tai porvari, ei hänen ole tarvinnut kovinkaan paljon aivojaan vaivata voidakseen aavistaa, mitä tällaisesta luonnottomasta kiristyksestä seuraa, jota meillä on vähävaraista kansaluokkaa kohtaan harjotettu näinä vuosina. Elintarpeitten hintojen on melkein vapaasti annettu nousta niin korkealle kuin tunnottomat kiskurit ja keinottelijat ovat niitä korottaa halunneet. Ja mitä enemmän hintoja on korotettu, sitä vähemmän elintarpeita on ilmaantunut julkiseen kauppaan. Rauhan aikana oli maanomistajain pakko toimittaa elintarpeita kulutuskeskuksiin koska he olivat melkoisessa rahantarpeessa. Mutta nyt, kun he luonnottoman korkeiden hintojen nojalla ovat ehtineet vahvasti rikastua, ovat he voineet pidättää elintarpeita omissa varastoissaan ja odottaa rauhassa hintojen nousemista yhäkin korkeammiksi. Samalla kun hinnat on nostettu ylemmäksi työväen ostokykyä, on myöskin siten valmistettu pohjaa vhä julkeammalle elintarve-sabotagelle.

Ruotsissa on sikäl. sosialihallituksen julkaisemien tietojen mukaan, elintarpeitten hintojen nouseminen sodan aikana laskettavissa noin 100 125 prosentiksi, mutta meillä ovat tärkeimmät elintarpeet nousseet 700—1,000 prosentilla — työpalkkojen kohotessa samana aikana yleisesti tuskin 150 prosenttia. Meillä on ollut vallalla sellainen kiskominen ja trokaaminen, että jokaisen ajattelevan ihmisen on täytynyt tulla jo aikoja sitten siihen käsitykseen, ettei tässä lopultakaan kunniaan kukko laula, jos ei ryhdytä vakaviin ja tehokkaisiin toimenpiteisiin vähävaraisen kansan elämisoikeuksien suojaamiseksi.

Me olemme yhtämittaa puhuneet näistä seikoista. Meidän puoleltamme on sadat kerrat vhä uudestaan sanottu porvaristolle, että tällä menolla joudutaan epäilemättä lopultakin anarkian helmaan. On lapsellisen viattomasti pyydetty, on varotettu, on uhattukin, mutta kansan hätään ei yläluokkamme ole sittekään vakavaa huomiota kiinnittänyt. Olemme lukemattomat kerrat osottaneet, että työpalkkojen tuntuva ja yleinen korottaminen on välttämätöntä, jos ei elämiskustannuksia halvenneta. Useimmiten on vastauksena ollut jyrkkä: ei — tahi ovat röyhkeimmät työnantajat palkanlisäyksen sijasta ruvenneet pidättämään työläisten vähistä palkkapenneistä jokaisen vahingossa särkyneen työkapineen hinnan tai koventaneet sakotusjärjestelmäänsä verstaissa. Ja jos on vaadittu elintarveasiain järjestämistä ja hintojen alentamista, niin on korotettu elintarpeitten rajahintoja ja annettu gulashien häärätä entistäkin uutterammin työläisten muutenkin arveluttavan huonojen toimeentulomahdollisuuksien supistamisessa.

Tietysti tulee ottaa huomioon ne vaikeudet, jotka elintarvealalla ovat mailmansodan vuoksi vallitsemassa. Mutta jos olisi todella ryhdytty elintarveasioita järjestämään, niin kokonaan toisenlaiseksi olisi sentään tilanne muodostunut kuin se on maassamme ollut.

Kaikkien kansanvaltaisten uudistusten suhteen on porvaristolla ollut sama kammo kuin ennenkin. Samallaisella jyrkkyydellä kuin ennen tsaarivallan turvissa on porvaristomme vastustanut ja jarruttanut lainsäädännöllisiä uudistuksia vielä nyt vallankumousaikoinakin. Yläluokkamme ei ole ottanut vähänkään varteen ajan vaatimuksia. Se on sokeasti luottanut vanhoihin traditsioneihinsa, joiden nounoudattaminen johtaa välttämättömästi koko kansan mitä surkeimpiin onnettomuuksiin.

Kaikki porvarilliset puolueet meillä ovat selittäneet olevansa varsin kansanvaltaisia, uudistushaluisia ja vapaamielisiä, mutta todellisuudessa ei täällä ole yhtään radikaalista porvaripuoluetta. Jokaisen porvaripuolueen menettelytapa uudistuksia kohtaan osottaa kivettynyttä vanhoillisuutta. On ainoastaan yksitvisiä vapaamielisiä porvareita, mutta heillä ei ole mitään vaikutusvaltaa puolueessaan ja he ovat tuomitut pysymään syrjässä, kuten esim. helsinkiläinen tuomari Heikki Ritavuori äskettäin julkaisemassaan kirjotuksessa aivan oikein huomautti. Kukkoina rehentelevät porvarien leirissä rutivanhoilliset paroonit, isänmaallisuus-halleluja-maisterit ja tuohikulttuuri-tohtorit, jotka kykenevät saamaan aikaan ainoastaan sekamelskaa, mutta eivät johtamaan ajanmukaista politiikkaa. Porvariemme joukossa on liian paljon nähtä sekamelskan mestareita ja aivan liian vähän politiikkoja.

Tähän mennessä on jo porvaristo liian pitkälle menevine gulashi-aatteineen ja tyhmine suojeluskaartihommineen onnistunut valmistamaan vleiskansallisen sopan, josta ei ole kovinkaan helppo selvitvä. Kaikkien vähemmän voidaan siitä selvitvä sillä parjaustulvalla joka porvarilehtien taholta on näinä aikoina sosialisteja vastaan suunnattu. Jos eivät sosialistisen puolueen järkevimmät ja valistuneimmat jäsenet olisi onnistuneet niinkin paljon hillitsemään yhteiskuntamme pohjimmaisia aineksia kuin ne niitä hillinneet ja järkiinnyttäneet ovat, niin olisipa varmaan tullut näinä aikoina tehtyä enemmän "pekua" kuin nyt osataan kuvitellakaan.

Kirjallisuus ja luokkataistelu

Kirjallisuus ja yleisö.

Kirjallisuus näyttelee nykyaikana suurta osaa. Markkinat ovat täynnä novelleja, runokirjoja ja näytelmäteoksia. Jos jollain olisi riittävästi kärsivällisyyttä niiden lukemiseen, niin voisi huomata, että ainoastaan muutamilla niistä on jotain arvoa ja että aivan monet ihmiset ovat erehdyksissään antautuneet väärälle uralle. Sen sijaan että tekisivät jonkunlaista työtä, he kirjottelevat runoja ja novelleja.

Yleisö on onnellista. Se tuskin lukee ollenkaan tai jos lukee, niin se lukee ilman erotusta Jack Londonin novelleja ja Conan Doylen romaaneja. Se ihastuu enemmän Sherlock Holmes'iin. Se haluaa hauskuutta ja huvitusta. Nykyaikana ihmiset ovat hermostuneita, äärimmäisen hermostuneita ja he hakevat kiihotusta heikkoudelleen kiihottavista teoksista, joko äärimmilleen nauraakseen tai itkeäkseen rajattomasti. Tätä kiihtymystä on kirjailijain lopullisesti tyydytettävä.

Ei ainoastaan kirjatuotanto ole saanut "business"-luonnetta, vaan vieläpä itse kirjailijakin on "business"-henkilö, jonka, tehdäkseen elämänsä, täytyy ensisijassa tyydyttää kustantajain vaatimuksia.

On vissejä henkilöitä, vähemmän tunnetuita kirjallisuuden levittäjiä, jotka määräävästi vaikuttavat lukevaan yleisöön. He ovat "äärimäiseen meneviä, uusiaikaisia arvostelijoita", ja vuosi vuodelta ihmiset käyvät vhä "onnellisimmiksi". He nielasevat mielihyvällä kaiken, mitä vaan heille tarjotaan.

Kuitenkin me huomaamme kaikessa kirjallisuudessa erään piirteen, joka on yhteistä kaikille, se nim., että koko kirjallisuuteen on aika lyönyt leimansa. Kirjallisuudessa kuvastuu aikamme hyvät ja huonot puolet. Toisin sanoen, "kirjassa kuvastuu kirjailijan sielu" ja hän koettaa näyttää meille, että ympäristö muodostaa määrätyllä asteella yksilön sieluelämän. Se merkitsee, että kirjailijain teoksista me voimme päästä selville heidän ympäristöstään. Eräs ajatuskanta tässä suhteessa on sangen harhaanjohtava. Asiata ei voi käsitellä yksinomaan sielutieteelliseltä näkökannalta, vaan täytyy ottaa selvä niistä tekijöistä, jotka muodostavat ihmisen ympäristön.

Jos me sen käsitämme, niin me tulemme siihen johtopäätökseen, että sielutieteellisten teoriain sovittaminen taiteeseen on väärin, koska on olemassa taloudellisia tekijöitä, jotka määrätyllä ajalla muodostavat vissejä luonteita kirjallisuudessa. Tutkimalla kirjallisuuden kehitystä eri aikoina yhteiskunnallisen kehityksen rinnalla jokapuolelta, me huomaamme, että Marx oli oikeassa sanoessaan, että taloudellinen rakenne määrää poliittisen, moraalisen j.n.e. rakenteen yhteiskunnassamme.

Jos me siis tarkastamme vissin aikakauden kirjallisuutta, niin löydämme me siitä sen ajan piirteet jona se on syntynyt. Tämänpäiväisen kirjallisuuden täytyy myöskin noudattaa samoja lakeja, joka onkin kapitalistisen yhteiskunnan todellinen ilmaisumuoto.

Näyttää siis, että raaka "tuotanto" hallitsee kirjallisuutta. Samoja menettelytapoja kuin muihinkin markkinatavaroihin, käytetään myöskin kirjallisuuden suhteen. Ilmotetaan ja kiihotetaan, josta onnettomana seurauksena on suunnaton tuotanto kirjallisuutta, jolla yleensä ei ole suurtakaan arvoa.

Kirjallisuuden kehitys.

Kuitenkin silloin tällöin ilmenee kipinä, tulee hyvä kirja päivänvaloon ja muiden arvokkaiden kirjotuksien joukossa se saa kaikkien huomion puoleensa. Uudet aatteet, uudet käsitteet, uudet ominaisuudet tekevät tuon kirjan halutuksi. Suurella mielihyvällä voimme sanoa, että kaikki sellaiset kirjailijat osottavat meille uutta suuntaa kirjallisuudessa ja tämä uusi suunta perustuu sosialismiin. Minä en tahdo sanoa, että sellaisen kirjailijan tulisi olla sosialisti, mutta on mieltäkiinnittävää nähdä, mitenkä kaikki hyvät kirjotukset sisältävät voimakasta arvostelua nykyvisestä yhteiskunnasta ja kaikki hyvät kirjotukset osottavat nykyisen yhteiskuntajärjestelmän välttämätöntä muuttamista ja toivoa tämän muutoksen tapahtumisesta kehityksen kautta. Sanalla sanoen, kirjallisuus viittaa meille suuntaa kohti sosialismia ja kirjailija ei koonpa sitten sosialisti tai ei edistää sosialismia ja jouduttaa kehitystä.

Muutos kirjallisuudessa ei ole mitään uutta eikä yksinomaan tämänpäiväinen ilmiö. Kirjallisuuden historia osottaa, että historialliset aikakaudet antavat kirjallisuudelle vissin suunnan. Kirjallisia kouluja ei ole kuka hyvänsä perustanut, sen on aika tehnyt mahdolliseksi, joka on ihmistä käyttänyt vain välikappaleenaan. Kaikella kirjallisuudella on oma historiallinen aikakautensa. Tämä kirjallisuuden luonnollisen kehityksen laki selittää meille romantiikan syntymisen keskiajan loppupuolella, Ranskan vallankumouksen jälkeisen pessimistisen kirjallisuuden, ja meidän uudenaikaisen kirjallisuuden syntymisen.

Lyhyt historiallinen katsaus voisi auttaa aineemme ymmärtämistä.

Keskiaika on luonteenomainen ajatuksen ja henkisen arvostelun paikoillaan pysymiseen nähden. Mailmaa pidettiin kyvnelten laaksona ja elämä ei ollut elämisen arvoista. Runoilija oli tunteen lapsi ja yksitoikkoiselle keskiaikaiselle elämälle hän asetti vastakohdaksi entisaikojen kultaisen elämän. Alkoi romantiikka. Romantiikan juuret ovat keskiajalla, mutta se saavutti korkeimman huippunsa kapitalistisen aian alkuvaiheilla. Ranskan vallankumouksen jälkeen, jolloin veljevs, vapaus ja tasaarvo osottautuivat vain hiekkalinnoiksi, pettynyt nuoruus, joka säilvi idealismin ihanteissa ennen ja jälkeen vallankumousta, koetti etsiä parannusta "menemällä takaisin menneisiin aikoihin." Heidän tarkotuksenaan kirjallisuudessa oli aina kuvata nykyisyys mitättömäksi siihen kauneuteen ja elämisen arvoon nähden, joka vallitsi muinaisessa Kreikassa ja Roomassa. Sen takia sen ajan runoilijat valitsivat vhä enemmän ja enemmän aiheitaan menneisyydestä, eikä nykyisyydestä.

Senjälkeen, v. 1848, tapahtui Europassa vallankumous. Sen perästä useat kansat alkoivat ihannoida itsensä valtioiksi liittämistä, joka päättyikin Italian yhdistämiseen ja Saksan keisarikunnan muodostamiseen. Marx huomasi, että tämän ajan kirjallisuus oli oleellisesti kansallista, isänmaallista runoutta, romaanista ja kansallisnäytelmiä. Luonteenomainen kirjallisuus vaurastui sen ajan kansallisista taisteluista ja sama kirjallisuus hävisi kansallisten taistelujen tauottua. Muodostui Saksan keisarikunta, Italia yhdistettiin, Ranskan Napoleon kukistettiin, ja Puola vallattiin. Uusia pieniä kansallisuuksia liittyi pieniksi valtioiksi ja määrätty porvarillinen aikakausi sai alkunsa. Muutamassa vuodessa raaka "tuotanto" alkoi, tehden rautateitä eri valtioiden välille ja pääomain kasaantuminen sai alkunsa. Nyt mailman ulkomuoto tuli toisenlaiseksi. Elämä muuttui, kävi monimutkaiseksi ja elämän taistelu muodostui ankarammaksi. On luonnollista, että tämän aikakauden alkupuolella, ensimäisinä viitenätoista vuotena kirjallisuus sai toisen luonteen. Pessimistisissä kouluissa tapahtui kehitystä ja ihminen, joka näki ilmiöt selvinä, voi myöskin selittää niiden syvt. Siihen nyt porvaristo pyrkikin. Elämän taistelu kävi ankarammaksi ja uusi riistojärjestelmä vieläkin epäinhimillisemmäksi. Vertailemalla 1848 edellistä kirjallisuutta 1848 jälkeiseen pessimistiseen kirjallisuuteen, saamme me hyvän käsitvksen siitä, mitä kapitalistiluokan vakiintuminen vaikutti kirjallisuudessa. Se hävitti idealismin olemattomiin ja saattoi oman tunnuslauseensa, jonka puolesta se oli taistellut, pelkäksi pilaksi.

Kirjallisuus ja köyhälistö.

Teollisuuden kehitys aiheutti kehitystä luokkataistelussa. Kasvoi uusi luokka, köyhälistön luokka, joka yhä enemmän ja enemmän huomasi, että tulevaisuus kuuluu sille. Nyt vallitsee taistelu kahden luokan välillä, joka voi loppua ainoastaan toisen luokan häviämiseen. Taistelun on ankaraa. Se on luonnollista taistelua, joka johtuu kapitalisesta järjestelmästä ja tuotannon ja jaon välisestä ristiriidasta.

Teollisuuden kehitys osottaa, että pääomat kasaantuvat ja tämän pääomain kasaantumisen mukana köyhälistöluokka kasvaa voimassaan ja lukuisuudessaan Myöskin luokkatietoisuus kasvaa enemmän ja enemmän ja tämä taistelu tulee loppumaan ainoastaan tuotannon teolliseen järjestämiseen, kollektivismiin. Se on tuotantojärjestelmän luonnollista kehitystä. Tietoisuus näistä tosiseikoista määrää minkälaisia menettelytapoja vastakkain seisovat luokat valitsevat taistelussaan toisiaan vastaan. Tässä taistelussa ei ole ainoastaan kysymys työpalkoista ja työpäivien pituudesta, vaan on kysymys siitä "kenelle tulevaisuus kuuluu." Tämä taistelu vaikuttaa kaikkien luokkien moraalisiin suhteisiin.

Työläisluokan moraali vaikuttaa kaikkien luokkien moraalisiin suhteisiin.

Työläisluokan moraali, siveellisyyden käsitys, elämän käsitys, koko työläisluokan mailmankatsomus täytyy poiketa kapitalistiluokan käsitvskannasta. Siitä seuraa, että kirjallisuuden täytyy muuttua. Sen täytyy tulla luokkakirjallisuudeksi.

Näiden kahdenlaisen kirjallisuuden, kapitalistisen ja köyhälistöläisen välillä vallitsee suuri erotus. Aika osottaa, että silloin kun kapitalistisella kirjallisuudella ei ole mitään sanomista meille, niin silloin köyhälistön kirjallisuudella on. Molemmissa me tapaamme aatteita, käsityksiä kysymyksen alaisena olevasta luokasta, sanalla sanoen, ne sisältävät sen luokan sielunelämää, johon kirjottaja kuuluu.

Ja siinä me voimme nähdä proletaarisen kirjallisuuden ylivallan. Proletaarinen kirjalisuus on läpeensä toivorikasta. Traagillisimmatkin tapahtumat näyttävät meistä ihanteellisen toivorikkailta. (Upton Sinclair'in "Chicago", Maxim Gorkij'n "Äiti" j.n.e.) silä köyhälistöluokka on se luokka, jolle kuuluu elämä ja sen ihanne on elämän ihannetta.

On luonnollista, että tämän luokan kehittymisen ja tietoisuuden mukana usko elämään ja oman voiman tunto tuovat sen mieleen tehtävän jonka työläisluokan tulee ratkaista. Sen kirjallisuus voimistuu, se tulee elämän lauluksi, joka taisteluissa, toivomuksissa ja voitoissa vhä vaan terästyy. Köyhälistön luokkakäsitys kykenee hallitsemaan enemmän ja enemmän, kunnes se saavuttaa ylivallan.

Kirjallisuuden historiassa me aina huomaamme kunkin historiallisen ajanjakson loppupuolella uuden luokkakäsityksen, joka ylivallallaan alkaa uuden aikakautensa. Muistan tässä, miten keskiajan lopulla, Ranskans renesansissa Voltaire'n vallankumouksellinen henki oli vallalla. Sitten vallitsi porvarisluokan henki, joka alkoi uuden historiallisen ajanjaksonsa, joka vielä nykyäänkin vallitsee. Köyhälistö tuo julki mailmankatsomustaan nykyisessä kirjallisuudessa, joka suunta vähitellen käy huomattavammaksi. Nyt jo tuntuu, että aivan kirjallisuus, joka voi antaa meille hyviä tuloksia, on sosialistinen kirjallisuus. Se on ainoa kirjallisuus, joka markkinakirjallisuuden asemesta voi laskea perustan todelliselle kirjallisuudelle ihmisten järkiperäistä ja moraalista kasvatusta varten. — Raiv.

Sosialistiosastojen toiminnasta

Toverin n:ossa 47 kirjottaa P. Kähkönen s. s.-osastojen toiminnasta, miten niiden tulisi toimia että ne vastaisivat tarkotustaan. Aina ja kaikissa osastoissa on havaittavissa heikkouksia, juuri sellaisia mitä kirjottaja selostaa kirjotuksessaan, ja yksien ja samojen henkilöiden on oltava tosiaankin vetämässä toimintaa eteenpäin. Kirjottaja sanoo, että toimihenkilöitä valittaissa tulisi noudattaa suurinta tarkkuutta. Tätä ylen suurta tarkkuutta silmällä pitäen, pakotetaan useinkin ne yhdet ja samat toimihenkilöt olemaan toimessa ja kieltämätön tosiasia on että tämä väsyttää ja lamauttaa toimintaa; ei ainoastaan niitä, joiden täytyy toimia, vaan myöskin niitä jotka tätä tällaista toimintaa seuraavat. Myönnän kyllä, että toisilla henkilöillä on taipumuksia erilaisiin tehtäviin kuin toisilla, mutta sosialistiosastojen päätehtävänä on juuri valistustyön tekeminen jäseniensä keskuudessa, ja sen pitäisi kvetä kasvattamaan jäsenistöstään sellaisia, ettei osastoissa pitäisi löytyä sellaista tehtävää, johon jokainen sen jäsenistä ei kykenisi. Silloin ei meidän olisi tarvis puhua kykenevimmistä.

Mistä me saamme ne kaikkein kykenevimmät ja uudet niiden vanhojen väsvneiden tilalle? Jokainen muistaa miten länsipiirin edustajakokouksessa tehtiin sellainen päätös, että on pantava piirissämme toimeen luentokurssit, ja piirikomitealle iäi pantavaksi tämä päätös käytäntöön. Piirikomitea käsitti sen, että jos ei jäsenistömme kehitykselle panna enemmän huomiota, niin osastojen toiminta on tosiaankin lamaannustilassa. Mutta vaikka piirikomitea tekikin kaikkensa saadakseen tällaiset kurssit toimeen, jossa olisi leivottu osastoille uusia toimihenkilöitä ja vanhojakin vähän nykästy hihasta, niin mitä osastot tähän arvelivat? Ne jauhoivat asiaa osastojen kokouksissa ja huomasivat siinä sellaisen pulman, että kurssit eivät vastaa tarkotustaan, kun ne tulevat maksamaan niin ja niin paljon.

Tällaiset päätökset ovat mielestäni niitä "tuhkapäätöksiä", ja ne vielä tehdään koko piirin yleisäänestyksellä.

On kylä totta, että jäsenistöllä on maksettavana monenmoisia veroja puolueessa, mutta kun ne edustajakokouksetkin tulevat aina maksamaan, ja sinne aina tavallisesti osastot lähettävät ne viisaat päät pohtimaan sellaisia asioita, joista olisi hyötvä toiminnallemme, mutta perästäpäin me äänestämme siellä tehdyt päätökset kumoon, ja seuraavassa piirikokouksessa edustajat saavat kuulla siitä asiasta pvkälän pöytäkirjassa, jonka painattaminen myöskin tulee maksamaan. Meillä kyllä on kiertäviä puhujia liikkeellä, mutta niitäkin on aina niin harvoin ja kuulijakuntana pieni osa, ja nekin, jos puhuja sattuu puhumaan kaksi tuntia, alkavat viimeisenä tuntina jo haukotella!

Iltamamme eivät ole suinkaan unisia varsinkaan silloin jos ne kuherrusparit sattuvat tulemaan iltamaan ennenkuin tanssi alkaa. Ohjelman suorituksen aikana on heillä aina sellainen sydämenkutitus, että he eivät voi olla nauramatta, vaikka ei olisi asiankaan mille nauraa. Supatukset tyttöjen kesken ovat aina tavallisesti käynnissä; vaikka kuinka vakava poika istuisi heidän keskellään, niin sittekään nämä eivät voi istua hiljaa, aina vaan täytyy kuiskata jotakin toisen korvaan. Tämä tällainen supatus ja nauru häiritsee sitä, joka ohjelmaa esittää ja niitä, jotka haluaisivat sitä kuunnella.

Iltamiemme ohjelmat eivät ta-

TIETO ON VALTAA

Sitä mukaa kun luonnottomat taloudelliset ja yhteiskunnalliset olot vievät työväestöä sosialismin helmaan ja se alkaa pyrkiä poistamaan yhteiskunnallista riistoa ja sortoa, kasvaa siinä tietoisuuden tarve. Eteenpäin pyrkivä köyhälistö joutuu tuon tuostakin tilanteisiin, joissa siltä vaaditaan perusteellista yhteiskuntaelämän tuntemusta. Ei riitä pelkkä innostus; tarvitaan myös TIETOA!

Seuraavassa muutamia valioteoksia sosialistisen ja yhteiskunnallisen kirjallisuuden joukosta:

Maailman Vallankumoukset, kirj. Ernest Untermann.....$ .50
Taloustieteen oppikirja, kirj. A. Bogdanof..... 1.50
Kommunistinen manifesti, laatinut Marx ja Engels..... .50
Arvo, Hinta ja Voitto, kirj. Karl Marx..... .50
Joukkoliike ja Vallankumous, Kautskyn ja Pannekoekin väittely uudesta taktiikasta..... .50
Luokkataistelut Amerikassa, kirj. A. M. Simons..... .50
Yhdysvaltain Sosialismin Historia, kirj. M. Hillquit..... 1.50
Sosialismi teoriassa ja käytännössä, kirj. M. Hillquit..... 1.50
Syndikalismi, teollisuusunionismi ja sosialismi, kirj. John Spargo 1.00
Korkeat elinkustannukset, kirj. Karl Kautsky..... 1.50
Työväestö politiikassa, kirj. Robert Hunter..... .50
Työn kaksiteräinen miekka, Hillquitin ja Gompersin väittely ..... .50
Proletaariaatteita, kirj. N. R. af Ursin..... 1.25
Työn orjat, kirj. James O'Neil..... 1.00

TILATAAN OSOTTEELLA:

TOVERIN KIRJAKAUPPA, Box 99, ASTORIA, ORE.

Historiallinen julkaisu

Keskivaltiottten suomal. osuuslikkeiden osuustukkuliikkeen, CO-OPERATIVE CENTRAL EXCHANGEN ensimäinen virallinen vuosikokous pidettiin Superiorissa helmikuun alussa, jonka kokouksen pöytäkirja, ponnet ja julistukset julaistaan HUHTIKUUN Pelto- ja Koti-lehdessä.

Kokouksessa tehtiin erittäin tärkeitä, osuustoiminnan eri puolia selostavia ponsia, joten NIIDEN LEVITTÄMINEN KAIKKIEN KULUTTAJIEN LUETTAVAKSI OLISI PARHAINTA AGITATSIONIA. Ainakin liittoon kuuluvat kaupat tilannevat sitä kaikille jäsenille ja vieläpä muillekin.

Samaan numeroon tulee myös Karl Helanderin persoonallisesti keräämä tilasto ja katsaus keskivaltiottten suomalaisten osuustoiminnasta, joka myöskin on laatuaan ensimäinen ja siis selvää HISTORIAA.

Paljon muita kirjotuksia osuustoiminnan eri puolilta.

AMMATTILEHTI SE MYÖSKIN ON.

Kuinkapa se voisikaan olla muuta kuin ammattilehti, sillä onhan se tuleva ulos tärkeimpänä kevätkuukautena. Mahdotonta on luetella sen sisältöä, siitä yksistään tilaajain osastossa on NELISENKYMMENTÄ kysymystä ja vastausta. Pitempiä kirjotuksia on ruiskuttamisesta, apulantojen käytöstä eri maille, varhaisimpien kasvien kylvöstä, siipikarjan hoidosta, erikoisten farmi-eläinten, kuten lampaiden, hevosten, lehmien y.m. hoidosta.

Tutustukaa yhteen numeroon, niin saatte käsityksen mitä kahdessatoista sellaisessa voi vuoden mittaan olla.

Tilaushinnat $7.50 sata kappaletta; 15c kappale ja $1.25 vuosikerta kaikkialle maailmassa.

(Maaliskuun numerossa on m.m. kuvitettu kirjotus lammasroduista; laaja selostus "aina hedelmöivien mansikkain kasvattamisesta; maple sokerin valmistamisesta y.m., ja saatte sen, sikäli kuin niitä riittää, kun tilaatte vuosikerran ja tilatessanne pyydätte maaliskuun numeroa.)

Lähettäkää tukku- ja yksityisnumeroiden tilaukset osotteella:

PELTO JA KOTI, Box 553, SUPERIOR, WIS.

Varsinaiset vuositilaukset voidaan lähettää lehtemme konttoriin tai jättää asiamiehillemme. TOVERITAR. Box 99, Astoria, Ore.

ENSILUOKAN

KAUPPATAVARAA

yleinen hinta ja hyvä palvelus on meidän motto Tulkaa katsomaan, huomäatte sen todeksi

Union Pacific Coal Co.
HANNA WYO

Uusi, iso 10c kannu

COPENHAGEN

on nyt saatavissa

ME TAKAAMME

että Copenhagen nuuska on nyt ja aina on ollut ehdottoman puhdasta. Eilei kauppiaallanne ole sitä, me lähetämme sitä Teille postissa tavallisella hinnalla, 10c laatikko, siksi kunnes kauppiaanne voi sitä teille tarjota. Postimerkit kelpaavat maksuksi.

Copenhagen suu-nuuska on maailman parhainta suu-tupakkaa.

Weyman-Bruton Company,
1107 Broadway, New York.